

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Pavlem Pražákem ve věci

žalobce: **Water Polo Sparta Praha, z.s.** IČO 06833535
sídlem Schöfflerova 2050/32, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem JUDr. Ondřejem Rathouským
sídlem Bělehradská 132, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Český svaz vodního póla**, IČO 60461331
sídlem Zátokova 100/2, 169 00 Praha 6
zastoupený advokátem JUDr. Janem Šťovíčkem
sídlem Malostranské nám. 5/28, 118 00 Praha 1

o žalobě na ochranu proti nekalé soutěži

takto:

- I. Žalovaný je povinen přijmout žalobce za svého člena, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 78 972 Kč k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

Tvrzení žalobce

1. Žalobce se svou žalobou domáhal, aby soud žalovanému jakožto spolku uložil povinnost přijmout žalobce za svého člena. Svou žalobu odůvodnil tak, že je sportovním oddílem vodního póla a jeho účelem je rozvoj tělesné a duševní kultury členů a široké veřejnosti, výuka a zdokonalování plaveckých dovedností, zejména dětí a mládeže, aktivní sportovní činnost se

zaměřením na vodní pólo, vytváření podmínek pro účast členů spolku – závodníků v soutěžích vodního póla pořádaných v tuzemsku i v zahraničí, závodní činnost členů spolku a dále pak pořádání sportovních akcí pro členy spolku i veřejnost. Žalovaný je v současné době jediným sportovním svazem oprávněným organizovat oficiální celonárodní soutěže klubů vodního póla a reprezentačních výběrů. Žalovaný již sedm let soustavně odmítá přijmout žalobce za svého člena a neumožňuje mu, resp. jeho členům, účastnit se jím pořádaných oficiálních soutěží. V důsledku toho je žalobce oproti členům žalovaného znevýhodněn hned v několika rovinách.

2. V první řadě žalobce nemůže využít materiální prostředky včetně státních a jiných dotací, které žalovaný čerpá a které dále přerozděluje mezi své, mimo jiné, pražské členy. Žalobce tak musí z vlastních prostředků platit náklady na sportovní vybavení, které žalovaný svým členům zajišťuje, případně na ně značnou měrou přispívá. V důsledku neumožnění účasti na žalovaným pořádaných oficiálních národních soutěžích je pak žalobce rovněž limitován ve výši dotací, které může na svou činnost potenciálně získat. Například dotační program Národní sportovní agentury (dále jen „NSA“) poskytuje výrazně vyšší dotace sportovním oddílům, jejichž hráči se účastní oficiálních národních soutěží. Žalovaný je v současné době v České republice jediným subjektem, který je oprávněn žádat o dotace v rámci programu Magistrátu hlavního města Prahy, z čehož pak benefitovali pražští členové žalovaného, čímž opět získali oproti žalobci ekonomickou výhodu. Členové žalobce se rovněž nemohou účastnit reprezentačních výběrů a případně reprezentovat Českou republiku. To má podle žalobce také dopady na jeho členskou základnu a tím i na jeho příjem z členských příspěvků, protože hráči, kteří se vodnímu pólu chtějí věnovat na oficiální úrovni, raději zvolí ty sportovní oddíly, které jsou členy žalovaného. Neumožnění účasti na soutěžích v České republice má také negativní dopad na snahu žalobce o získávání sponzorů, neboť tím přichází o možnost prezentovat svou sportovní činnost. Žalobci dále není umožněno účastnit se školení rozhodčích a trenérů, které pořádá žalovaný. Při účasti na některých turnajích a soutěžích v zahraničí je organizátory požadováno, aby účastenský tým zajistil vlastního rozhodčího, jehož kvalifikace je potvrzena nejvyšší domácí autoritou, kterou je v České republice právě žalovaný. Neučiní-li tak, musí hradit často vysoké náklady na účast rozhodčího, kterého zajistí hostující asociace. Žalobce tedy nemůže rozhodčího s požadovanou kvalifikací zajistit a je opět nucen tyto náklady nést z vlastních prostředků.
3. Rozhodnutí žalovaného nepřijmout žalobce za člena je projevem nepřipustné libovůle žalovaného a naplňuje znaky nekalosoutěžního jednání, neboť je rozporné s dobrými mravy soutěže a je jím omezována hospodářská soutěž. Povinnost žalovaného přijmout žalobce za svého člena lze s odkazem na pravidla proti nekalé soutěži dovodit s odkazem na německou a rakouskou soudní praxi. Ta k takovému závěru dospěla, resp. připouští existenci povinnosti spolku přijmout žádost o členství, má-li takový spolek v daném sportovním odvětví mocenské monopolní postavení, a jsou-li splněny podmínky členství uvedené ve stanovách. Žalobce veškeré podmínky dle stanov žalovaného splňuje, vznikl mu tedy nárok na to, aby byl za člena spolku přijat.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že ji navrhl zamítnout. Po skutkové stránce nespornoval tvrzení účastníků ohledně obsahu stanov, cílů obou spolků, ani skutečnost, že žádosti žalobce o členství byly opakovaně zamítnuty, resp. že bylo rozhodnuto jednou pro vždy, že žalovaný se členem žalobce nestane, a k jeho dalším přihláškám již nebude přihlíženo. Po právní stránce nicméně žalovaný sporoval existenci právní povinnosti přijmout žalovaného za člena s ohledem na základní zásady autonomie spolků plynoucí z práva sdružovacího, zároveň nesouhlasil s právním názorem žalobce ohledně postavení účastníků coby soutěžitelů v hospodářské soutěži. Konečně podle žalovaného existují legitimní důvody, pro které byla možnost stát členem žalovaného žalobci upřena. Ty tkví kromě nedostatečné sportovní úrovně žalovaného i v očerňující kampani, kterou žalovaný proti žalobci vede.

5. Dovozování vzniku právní povinnosti přijmout určitou osobu za člena spolku by podle žalovaného nepřipustně zasahovalo do spolkové autonomie. Každý spolek má právo rozhodovat o tom, kdo bude a nebude jeho členem. Žádný zákon žalovanému neukládá povinnost přijímat jakéhokoliv uchazeče o členství. Nepřijetím žalobce za člena žalovaného navíc nemůže vznikat žádná újma individuálním sportovcům, kteří se mohou účastnit aktivit žalovaného v rámci jiných klubů či existujících spolků. Jedním z důvodů nepřijetí žalobce za člena je skutečnost, že ve stejné lokalitě již působí jiné spolky. S ohledem na velikost sportu vodního póla v České republice a povaze soutěží by to vedlo k destrukci vodního póla jako takového.
6. Pokud jde o argumentaci žalobce ohledně přerozdělování dotací, s tou se žalovaný neztotožnil, neboť nefunguje na principu přerozdělování získaných prostředků svým členům, ani svým členům neposkytuje žádné materiální výhody. Podmínkou čerpání předmětných dotací navíc není členství žadatele v žalovaném. Žalobcem zmiňované dotační programy NSA podmiňují čerpání vyšší dotace pouze žadatele v oficiálních soutěžích, které žalovaný pořádá. Účast na nich ale není podmíněna členstvím konkrétního sportovního klubu v žalovaném a naopak ani členství sportovního klubu v žalovaném nezakládá nárok se těchto soutěží účastnit. Hráči žalovaného se soutěží pořádaných žalovaným nebudou účastnit, neboť podle žalovaného nejsou dostatečně připraveni a není jich dostatečný počet, aby bylo možné postavit družstva do soutěží žalovaného v potřebném počtu soutěžních dní. I to je totiž podmínka pro získání vyšší dotace. Ani přijetí žalobce za člena žalovaného ty není způsobitelným prostředkem k odstranění žalobcem tvrzeného znevýhodnění. Jde-li o dotace magistrátu hlavního města Prahy, oprávněným žadatelem může být také krajský svaz. Nic tedy žalobci nebrání si takový svaz založit a konkurovat žalovanému. Pokud nicméně čerpání dotací ze zmiňovaných dotačních programů mělo být škodlivým následkem v podobě zvýhodnění pražských členů žalovaného, lze po žalovaném, resp. jeho členech nanejvýš požadovat, aby se čerpání těchto dotací zdrželi, nikoliv aby přijali žalobce mezi sebe.
7. Tvrzení žalobce, že jeho členové nemohou reprezentovat Českou republiku na oficiálních soutěžích, není podle žalovaného pravdivé, neboť podmínkou zde opět není členství v žalovaném, nýbrž sportovní výkonnost. Jednotliví sportovci s takovou ambicí navíc mohou nabýt členství v jiných sportovních klubech, které členy žalovaného jsou a podílet se tak na jeho fungování. Stejně tak není členstvím v žalovaném podmíněna ani možnost účastnit se školení žalovaného. Nelze nicméně však po žalovaném spravedlivě požadovat, aby účast na těchto bezplatných školeních umožňoval komukoliv.
8. Na straně žalovaného existují pádné důvody, pro které žalovaný žalobce za svého člena přijmout nechce. Žalovaný funguje primárně ku prospěchu svých členů, kteří již členy žalovaného jsou. Přijetí žalobce za člena by zvýšilo náklady na účast na utkáních, které by členové žalovaného museli nést ze svého (pronájem bazénu, odměny rozhodčích atd.). Kromě toho je podstatné i předchozí neetické a neloajální chování předsedy žalobce Ing. Tomáše Růžičky, kterého se dopouštěl v rámci své předchozí činnosti v klubu Univerzitní klub vodního póla STEPP Praha, který je členem žalovaného. Na žalovaného lze s ohledem na to pohlížet jako na vyloučeného člena. Žalobce navíc stále veřejnosti a třetím subjektům jednostranně podává informace o neochotě žalovaného přijmout žalobce za člena a vede v tomto směru poškozující kampaň. To je v rozporu se zásadou loajality k žalovanému, a tedy v rozporu s jeho stanovami. Konečně žalovaný poukázal i na podvody žalobce v případě snahy registrace hráčů žalobce do jiných klubů a nepravdivá tvrzení ohledně počtu hráčů, které v současné době registruje, na jeho nedostatečnou členskou základnu a sportovní vybavenost či kvalifikaci jeho jednotlivých trenérů.
9. Pokud jde o otázku kvalifikace jednání žalovaného jako nekalosoutěžního, žalobce a žalovaný nejsou podle žalovaného v pozici soutěžitelů, neboť se jejich počínání neřídí pohnutkou po vlastním či cizím hospodářském prospěchu, nýbrž se jedná pouze o spolkovou činnost, která má charakter naplňování vlastního zájmu. Žalovaný navíc nemá „faktický monopol“ ohledně pořádání oficiálních soutěží. Povaha postavení žalovaného jako jediného sportovního svazu Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Hradecká

organizujícího celonárodní soutěže vodního póla, přidruženého k nadnárodním organizacím LEN a WORLD AQUATICS (dříve FINA), není výlučná. Každý je totiž oprávněn založit konkurenční svaz se stejnými cíli a u nejvyšší sportovní autority daného sportu se ucházet o stejné postavení. Rozhodnutí, který svaz bude vykonávat působnost tzv. nejvyšší sportovní autority, záleží výlučně na příslušné mezinárodní organizaci daného sportu.

Procesní okolnosti

10. O žalobě soud již jednou rozhodl tak, že ji zamítl, a to rozsudkem ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Cm 3/2023-46. Důvodem zamítnutí žaloby byl zejména právní závěr, že v dané věci nebyly splněny podmínky pro zásah do spolkové autonomie, neboť existují jiné (mírnější) prostředky právní ochrany, které žalobce nevyužil. Konkrétně totiž nenapadl zamítavé rozhodnutí žalovaného postupem podle § 258 o. z. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze rozsudek zrušil usnesením ze dne 16. 9. 2024, č. j. 3 Cmo 90/2023-79 a vyslovil **závazný právní názor** (§ 226 odst. 1 o. s. ř.), že zásah do spolkové autonomie způsobem, jakým žalobce žádá, ve výjimečných případech možný je, a uložil soudu I. stupně, aby se zabýval otázkou, zda se v projednávané věci o takový výjimečný případ jedná, a to s přihlédnutím k tvrzenému omezení hospodářské soutěže. V dalším řízení tedy soud, maje na paměti pokyny odvolacího soudu, podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. poučil žalobce i žalovaného, jak musejí doplnit svá tvrzení a důkazní návrhy, a následně v souladu s tím provedl další dokazování a posoudil věc v intencích pokynů odvolacího soudu znovu. Rozhodné v dané věci bylo zvážit na jedné straně oprávněné zájmy žalobce jako žadatele o členství (a zároveň posoudit zda splňuje podmínky pro členství dle zákona a stanov žalovaného) a význam práv a výhod s členstvím v žalovaném jako jediném sportovním svazu pro vodní pólo v České republice spojených, a na straně druhé výhody a oprávněné zájmy žalovaného jako spolku na tom, aby žalobce jeho členem nebyl. Na základě této úvahy soud učinil závěr, zda je odmítání přijmout žalobce za člena žalovaného z jím tvrzených důvodů zjevně nepřiměřeným či nikoliv.

Skutková zjištění soudu a hodnocení důkazů

11. Soud vzal v první řadě za svá jako skutková zjištění shodná, resp. **výslovně nesporná tvrzení účastníků** (§ 120 odst. 3 o. s. ř.), že žalobce i žalovaný jsou spolky. Žalobce je sportovním oddílem vodního póla. Žalovaný je jediným sportovním svazem vodního póla, je členem mezinárodních organizací vodního póla, zabezpečuje podmínky sportovní reprezentace ČR tohoto sportu a pořádá hlavní turnaje. Žalobce podal žalovanému od roku 2018 neúspěšně již sedm přihlášek ke členství. K zamítnutí sedmé přihlášky došlo v průběhu tohoto řízení, a to dne 21. 4. 2024. Pokud jde o podmínky členství v žalovaném dle jeho stanov, o přijetí nového oddílu/klubu vodního póla rozhoduje výkonný výbor, a to akceptací písemné přihlášky oddílu/klubu, ve které oddíl/klub vyjádří svůj souhlas se stanovami a posláním žalovaného. Přihlášky žalobce takové prohlášení obsahovaly. Jiné formální podmínky členství stanovy žalovaného neupravují.
12. Po provedeném dokazování má soud za prokázaný tento **skutkový stav**.

K žádostem o členství a splnění podmínek členství v žalovaném

13. Žalobce vznikl jako spolek v roce 2018. (*Zjištěno z výpisu ze spolkového rejstříku – příloha přihlášky ze dne 1. 7. 2022*).
14. Pokud jde o členskou základnu, deklaroval žalobce v rámci své poslední přihlášky k členství, že má 58 aktivních hráčů v kategoriích U12 – přípravky, U15 – žáci, U18 – dorost a hráčů žádajících o účast v soutěžích za Klub vodních sportů Plzeň, IČO 497 79 231 (dále jen „KVS Plzeň“). Dále uvedl, že u něj působí zkušení a vyškolení trenéři, kterými jsou bývalí hráči vodního póla. Pokud jde o hráčské zkušenosti, účastní se žalobce přátelských utkání a turnajů organizovaných mimo žalovaného, a to s týmy nejen z České republiky, nýbrž i z Německa, Slovenska, či Maďarska. Od svého vzniku v roce 2018 se žalobce zúčastnil již 45 turnajů v České republice i v zahraničí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Hradecká

Členové žalobce provozují v tělocvičně suchý trénink. Žalobce má vypracovanou klubovou grafiku, kterou používá pro svou propagaci nejen na letáčích a sociálních sítích, ale i například na tričkách, plavkách či županech. *(Zjištěno z podrobného popisu organizace činnosti žalovaného – příloha přihlášky ze dne 15. 4. 2024, aktualizovaného přehledu přátelských utkání a turnajů žalobce za rok 2024, Osvědčení Tělovýchovné školy Slovenského združenia telesnej kultúry o absolvování telovýchovného školenia Ing. Ružičky ze dne 11. 12. 2004, Osvědčení Fakulty tělesné výchovy a sportu UK v Praze o absolvování rekvalifikačního kurzu trenéra vodního póla Ing. Ružičky ze dne 19. 4. 2005, Osvědčení Ing. Ružičkovi o absolvování semináře psychologie PhDr. Mariana Jelínka sportu ze dne 14. 9. 2020).*

15. První přihlášku žalobce ze dne 10. 4. 2018 žalovaný zamítl, což sdělil žalobci dopisem ze dne 12. 4. 2018. V tomto dopise uvedl, že je připraven být žalobci nápomocen ve snažení žalobce o vytvoření plně funkčního klubu, který by se mohl zapojit do struktur svazu. *(Zjištěno z vyjádření k žádosti ze dne 12. 4. 2018).*
16. Ke druhé přihlášce ze dne 12. 4. 2019 byla připojena příloha obsahující informace o aktivitách žalobce, z níž je patrné, že žalobce trénuje 46 dětí ve věku 8-13 let, má řadu zkušených trenérů a účastní se různých turnajů a jeho cílem je stát se plnohodnotným členem svazu. *(Zjištěno z žádosti o přijetí ze dne 12. 4. 2019 vč. příloh).*
17. Druhá přihláška žalobce byla zamítnuta, což žalovaný sdělil žalobci dopisem ze dne 4. 6. 2019. V tomto dopise žalovaný žalobci sdělil, že v případě zájmu členů žalobce o rozvoj vodního póla lze doporučit, aby tak činili ve strukturách stávajících oddílů. *(Zjištěno z vyjádření k žádosti o přijetí ze dne 4. 6. 2019).*
18. Dne 30. 6. 2019 se konala valná hromada žalovaného, na které výkonný výbor sdělil důvody svého rozhodnutí nepřijmout žalobce za člena. Upozornil jednak na negativní zkušenosti s jednáním Ing. Ružičky (statutárního zástupce žalobce) a dále na skutečnost, že žalobce nemá pro svou činnost dostatečné vodní plochy, deklarovaný počet dětí neodpovídá skutečnosti, a na to, že vyšlo najevo podvodné jednání při registraci hráčů. Dále byl vysloven názor, že neexistuje právní nárok na členství ve spolku. *(Zjištěno ze zápisu z valné hromady ze dne 30. 6. 2019).*
19. Dne 28. 6. 2020 se konala další valná hromada žalovaného, na které byl projednán mj. mimořádný bod, v rámci kterého byl po diskusi přijat závěr, že není důvod revidovat předchozí stanoviska výkonného výboru z let 2018, 2019 a 2020 ohledně nepřijetí žalobce za člena svazu. *(Zjištěno ze zápisu z valné hromady žalovaného ze dne 28. 6. 2020).*
20. Dne 7. 6. 2021 zaslal žalobce žalovanému čtvrtou přihlášku, ve které doplnil další skutečnosti a vyjádřil se k důvodům, pro které byly předchozí přihlášky zamítnuty. *(Zjištěno z přihlášky ze dne 7. 6. 2021).*
21. Dne 12. 10. 2021 žalobce žalovaného požádal o odpověď na zasloupanou přihlášku. *(Zjištěno z dopisu Ing. Ružičky předsedovi žalovaného ze dne 12. 10. 2021).*
22. Dne 1. 7. 2022 žalobce zaslal žalovanému pátou přihlášku o členství, kterou zároveň doplnil řadou příloh. *(Zjištěno z přihlášky ze dne 1. 7. 2022).*
23. Dne 20. 10. 2023 zaslal žalobce žalovanému šestou přihlášku o členství, kterou opět doplnil řadou příloh, včetně podrobného popisu činnosti žalobce, vyjádření k předchozím zamítavým rozhodnutím výkonného výboru žalovaného a odborného článku jeho právního zástupce ohledně nároku místních sportovních oddílů na členství v národním sportovním svazu. *(Zjištěno z přihlášky ze dne 20. 10. 2023 včetně doručeky).*
24. Dne 27. 11. 2023 výkonný výbor žalovaného rozhodl bez bližšího odůvodnění o nepřijetí žalobce za svého člena. *(Zjištěno z rozhodnutí výkonného výboru žalovaného o přihlášce žalobce ze dne 27. 11. 2023 včetně doručeky).*

25. Dne 7. 2. 2024 napadl žalobce zamítavé rozhodnutí výkonného výboru žalovaného ze dne 27. 11. 2023 žalobou u zdejšího soudu na vyslovení neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku. *(Zjištěno z žaloby na vyslovení neplatnosti orgánu spolku ze dne 7. 2. 2024 včetně doručeky).*
26. Dne 15. 4. 2024 žalobce zaslal žalovanému sedmou přihlášku o členství, kterou doplnil stejnými přílohami jako v případě šesté přihlášky. *(Zjištěno z přihlášky ze dne 15. 4. 2024 a doručeky datové zprávy ze dne 15. 4. 2024).*
27. Dne 21. 4. 2024 výkonný výbor žalovaného rozhodl bez bližšího odůvodnění o nepřijetí žalobce za svého člena. *(Zjištěno z rozhodnutí výkonného výboru žalovaného o přihlásce žalobce ze dne 21. 4. 2024 včetně doručeky).*
28. Na valné hromadě žalovaného konané dne 21. 4. 2024 došlo ke schválení změny stanov žalovaného, kdy část týkající se poslání, hlavních úkolů a cílů v čl. II odst. 5 část věty před středníkem byla změněna tak, že původní deklarovaný cíl, a sice, že žalovaný „*vytváří podmínky pro rozšiřování členské základny vodního póla*“ byla změněna tak, že žalovaný „*vytváří podmínky pro rozšiřování členské základny vodního póla svých členů*“. Zároveň došlo k změnou znění čl. IV odst. 2 stanov k zavedení nového pravidla, že v případě nepřijetí nového člena výkonným výborem žalovaného může tento klub či oddíl znovu žádat o přijetí po uplynutí tří let od tohoto okamžiku. *(Zjištěno ze srovnání původních stanov žalovaného s jejich novým zněním schváleným na valné hromadě žalovaného ze dne 21. 4. 2024).*
29. Dne 10. 7. 2024 napadl žalobce zamítavé rozhodnutí výkonného výboru žalovaného ze dne 21. 4. 2024 žalobou u zdejšího na vyslovení neplatnosti. *(Zjištěno z žaloby na vyslovení neplatnosti orgánu spolku ze dne 10. 7. 2024 včetně doručeky).*

K podmínkám grantového financování

30. Žalobce v letech 2021-2024 čerpal v rámci výzev NSA Můj Klub 2021, 2022, 2023 a 2024 dotační prostředky na svou činnost. *(Zjištěno z rozhodnutí NSA o poskytnutí dotace ze státního rozpočtu České republiky ze dne 19. 4. 2021, č. j. NSA-MK21-06793/2020/MK21/3, rozhodnutí NSA o poskytnutí dotace ze státního rozpočtu České republiky ze dne 19. 7. 2022, č. j. NSA-MK22-06211/2021/MK22/3, rozhodnutí NSA o poskytnutí dotace ze státního rozpočtu České republiky ze dne 2. 8. 2023, č. j. NSA-05063/2022/MK23/4, rozhodnutí NSA o poskytnutí dotace ze státního rozpočtu České republiky ze dne 23. 5. 2024, č. j. NSA-00533/2024/MK24/3).*
31. NSA v roce 2020 vyhlásila v rámci programu „Rozvoj a podpora sportu“ výzvu k podávání žádostí o dotace s názvem Můj Klub 2021. V souladu s čl. 10.1. ve spojení s čl. 10.7. této výzvy byly definovány kategorie hráčů a výše poskytované dotace na jednoho hráče té či oné kategorie. Kategorie 3 a 4 se týkaly hráčů, kteří se neúčastní alespoň 6 oficiálních soutěží za posledních 24 měsíců předcházejících žádosti. Do kategorie 3 spadali hráči ve věku 6-10 let a příspěvek na jednoho z nich činil 2 500 Kč, do kategorie 4 spadali hráči ve věku 11-23 let a příspěvek na jednoho z nich činil 2 000 Kč. Kategorii 5 a 6 pak tvořili hráči, kteří se ve stejné době účastnili alespoň 6 oficiálních soutěží. Do kategorie 5 byli zařazeni hráči ve věku 11-17 let, kdy na jednoho z nich připadal příspěvek ve zvýšené výši 3 750 Kč. Kategorii 6 pak tvořili hráči ve věku 18-23 let a na jednoho z nich připadal příspěvek ve výši 2 500 Kč. Pojem oficiální soutěže byl definován v čl. 1.7. této výzvy, a to (mimo jiné) jako sportovní soutěž řízená národním, krajským či okresním sportovním svazem. V rámci této výzvy žádal žalobce o poskytnutí dotace na 6 hráčů v kategorii 3 a 56 hráčů v kategorii 4. *(Zjištěno z výzvy 2/2020 - Můj klub 2021 č. j.: NSA-0058/2020/A/2, žádosti žalobce o poskytnutí dotace č. MK21-06793 ze dne 23. 11. 2020).*
32. Obdobná situace nastala také v případě výzvy NSA Můj Klub 2022 vyhlášené v roce 2021. Příspěvek na hráče kategorie 1, o který mohly sportovní kluby žádat bez splnění podmínky 6 soutěžních dnů, činil v souladu s čl. 12. 1 ve spojení s čl. 12.8. této výzvy v základní výši 1 800 Kč. Pokud tito hráči zároveň byli ve věku 11-16 let, byla tato částka navýšena o 500 Kč. Pokud se hráči účastnili 6 soutěžních dnů, mohly kluby žádat o příspěvek v kategorii 2 v základní výši 2 500 Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Hradecká

Kč, který mohl být dále navýšen o 800 Kč, pokud hráčům bylo zároveň 11-16 let. Soutěžní den byl definován v čl. 2.7. této výzvy jako účast na kalendářním dni oficiální soutěže pořádané sportovním svazem s celorepublikovou sportovní autoritou v daném odvětví, krajským nebo okresním sportovním svazem. V rámci této výzvy žádal žalobce o poskytnutí dotace na 12 hráčů kategorie 1 se základním příspěvkem a 46 hráčů kategorie 1 se zvýšeným příspěvkem na hráče. *(Zjištěno z výzvy 14/2021 – Můj klub 2022 č. j. NSA-0058/2020/A/65, žádosti žalobce o poskytnutí dotace č. MK22-03503 ze dne 26. 11. 2021).*

33. Výzva NSA Můj Klub 2023 v čl. 12.4. definovala 2 kategorie hráčů, kdy pro zařazení hráče do kategorie 2 byla opět požadována podmínka účasti na alespoň 6 soutěžních dnech, tentokrát za období 36 měsíců před podáním žádosti. Kategorie 1 tuto podmínku nestanovovala. Příspěvek na 1 hráče kategorie 1 pak byl v základní výši 1 100 Kč, přičemž mohl být navýšen o 500 Kč v případě že hráči bylo zároveň 11-16 let. Příspěvek na hráče kategorie 2 pak byl v základní výši 3 000 Kč a v případě splnění věkové podmínky 11-16 let byl navýšen o 800 Kč. Účast na soutěžních dnech byla definována obdobně jako v předchozích případech v čl. 2.6., 2.7., 2.9. a 2.10 této výzvy. V rámci této výzvy žádal žalobce o poskytnutí dotace na 9 hráčů kategorie 1 ve výši základního příspěvku a 44 hráčů kategorie 1 ve zvýšeném příspěvku. *(Zjištěno z výzvy 21/2022 – Můj klub 2023 č. j. NSA 0058/2020/A/136, žádosti žalobce o poskytnutí dotace č. MK23-05083 ze dne 29. 11. 2022).*
34. Ve výzvě NSA Můj Klub 2024 byly definovány kategorie hráčů 1.1, 2.1. a 2.2. Kategorie 1.1. nevyžadovala podmínku účasti na oficiální soutěži a příspěvek na jednoho takového hráče byl stanoven ve výši 900 Kč. Zařazení hráče do kategorií 2.2 a 2.3. bylo podmíněno účastí na minimálně 6 soutěžních dnech a příspěvky na jednoho hráče v závislosti na jeho věku činily buď 3 500 Kč nebo 4 500 Kč. I v tomto případě byly soutěžní dny definovány obdobně jako v předchozích letech, a to v č. l. 2.7, 2.8, 2.10. a 2.11 této výzvy. V rámci této výzvy žádal žalobce o poskytnutí dotace na 33 hráčů v kategorii 1.1. *(Zjištěno z výzvy 18/2023 – Můj klub 2024 č. j. NSA-0058/2020/A/211, žádosti žalobce o poskytnutí dotace č. MK24/03094 ze dne 3. 1. 2024).*
35. Dotace pro vodní pólo poskytuje i hlavní město Praha. Způsobilým žadatelem o dotace v rámci programu podpory sportu a tělovýchovy v hlavním městě Praze pro roky 2020, 2021, 2022, 2023 a 2024 byla zastřešující organizace v daném sportovním odvětví na území hlavního města Prahy. Není-li takové organizace, vykonává tuto funkci zastřešující organizace v daném sportovním odvětví (národní sportovní svaz). V programech pro roky 2024 a 2025 bylo rovněž specifikováno, že každý jeden žadatel zastupuje pouze jedno sportovní odvětví a že v případě více žadatelů rozhodne o oprávněném žadateli odbor Magistrátu hlavního města Prahy. *(Zjištěno z čl. E bodů 5 programů podpory sportu a tělovýchovy v hlavním městě Praze pro roky 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025).*
36. Žalovaný byl v letech 2020-2024 smluvní stranou veřejnoprávních smluv o poskytnutí dotace: Systémový rozvoj vodního póla dětí a mládeže v Praze s hlavním městem Prahou. *(Zjištěno z veřejnoprávních smluv o poskytnutí účelové dotace č. DOT/61/01/011729/2020 ze dne 24. 8. 2020, č. DOT/64/04/013069/2021 ze dne 20. 5. 2021, č. DOT/61/04/014301/2022 ze dne 31. 5. 2022, č. DOT/61/04/015826/2023 a DOT/61/04/016776/2024 ze dne 13. 5. 2024).*

K očerňující kampani a osobě Ing. Růžičky

37. Současný předseda žalobce Ing. Růžička byl před založením žalobce činný v rámci Univerzitního klubu vodního póla STEPP PRAHA, z.s., IČO 485 49 380 (dále jen „STEPP Praha“), který je jedním z členů žalovaného. V průběhu roku 2017 probíhaly mezi Ing. Růžičkou a dalšími členy spolku výměny e-mailů, ve kterých Ing. Růžička kritizoval způsob komunikace významného zvýšení členských příspěvků, přesnost a pravdivost zpracování podkladů pro financování STEPP Praha a obavu o jejich dostatečnosti pro potenciální investory. Způsob komunikace těchto výtek byl kritizován zejména tehdejší sekretářkou paní Barborou Procházkovou a tehdejším předsedou STEPP Praha, Jaromírem Reitigerem, který také upozorňoval na nepřesnosti podkladů, ze Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Hradecká

kterých Ing. Růžička vycházel. (Zjištěno z e-mailů J. Reitigera ze dne 9. 10. 2017, Barbory Procházkové ze dne 9. 10. 2017, Ing. Růžičky ze dne 6. 9. 2017, z webových stránek žalovaného).

38. Na schůzi výboru STEPP Praha bylo dne 24. 10. 2017 J. Reitingerem jednání Ing. Růžičky označeno jako rozšiřování negativních informací s cílem poškodit klub. Výbor schválil usnesení, na základě kterého uložil Ing. Růžičkovi povinnost písemně se k věci vyjádřit do 10. 11. 2017. Na schůzi výboru STEPP Praha konané dne 23. 11. 2017 bylo přijato rozhodnutí o zastavení sportovní činnosti Ing. Růžičky, výkonu jeho funkce trenéra družstva 1. ligy mužů a účasti na akcích tohoto klubu, dále k nařízení povinnosti omluvit se klubu za jeho předchozí negativní činnost. Dále mu bylo uloženo, že nesmí 2 roky po skončení trestu vyvíjet pomlouvačnou kampaň ani jiné aktivity proti klubu či jeho výboru pod hrozbou vyloučení. (Zjištěno ze zápisu schůze Výboru STEPP Praha č. 5/2017 a 7/2017).
39. Ing. Růžička ze své vůle ukončil své členství v STEPP Praha k datu 4. 3. 2018. (Zjištěno z dopisu Ing. Růžičky adresovanému STEPP Praha ze dne 4. 3. 2018).
40. V dubnu 2017 byla zrušena registrace hráče M. Lachmara v členském sportovním klubu žalovaného SK Děčín, která byla původně provedena na základě žádosti Ing. Růžičky, a to z důvodu doposud neukončené registrace tohoto hráče v STEPP Praha. Ing. Růžička se za tuto situaci omluvil a doložil, že případnou trvající registraci hráče kontroloval v databázi České unie sportu, kde trvající registrace hráče u STEPP Praha nebyla uvedena a zároveň uvedl, že vycházel z tvrzení matky jmenovaného hráče. (Zjištěno z e-mailové komunikace mezi Ing. Růžičkou a J. Novotným ze dne 26. 4. 2019, printscreen výsledků vyhledávání rodného čísla M. Lachmara v databázi České unie sportu).
41. Neznámou osobou byly v blíže nespecifikované době vystaveny 2 registrační průkazy se stejným registračním číslem a datem narození hráče, a to v prvním případě na jméno Tomáše Brettla do klubu SK Děčín a v druhém případě na jméno Tobiáše Brettla do KVS Plzeň. Dále byl neznámou osobou vystaven registrační průkaz Mikuláše Růžičky jako hráče KVS Plzeň, který je označen razítkem s názvem Český svaz vodního póla. Toto razítko neodpovídá vzorům používaných razítek, které předložil žalovaný. Stejně razítko jako na těchto průkazech ale bylo použito na registračním průkazu hráče Nakagawa Shoma jako hráče STEPP Praha a na žádosti žalovaného o pojištění zahraniční výpravy. (Zjištěno z předložených registračních průkazů jmenovaných hráčů a vzorů razítek používaných žalovaným, žádosti žalovaného o pojištění zahraniční výpravy).
42. Odmítáním přijetí žalobce za člena žalovaného se z podnětu žalobce zabýval senátor Mgr. Tomáš Třetina, který uvedl, že nemůže přispět k řešení sporu, nicméně deklaroval své rozhodnutí ověřit si účelovost dotací ve prospěch vodního póla. (Zjištěno z dopisu Mgr. Tomáše Třetiny ze dne 22. 3. 2023).
43. Na podnět Ing. Růžičky oslovil prostřednictvím e-mailu poslanec Parlamentu České republiky a předseda podvýboru pro sport Mgr. Jakub Janda předsedu žalovaného s žádostí o sdělení stanoviska ve věci nepřijetí žalobce jako člena žalovaného a případné účelovosti změny stanov žalovaného. (Zjištěno z e-mailu Mgr. Jakuba Jandy ze dne 3. 6. 2024).
44. Svá stanoviska ohledně sporu o přijetí za člena deklarovali statutární zástupci žalobce a žalovaného dne 9. 10. 2024 v rámci schůze podvýboru pro sport Poslanecké sněmovny. (Zjištěno ze zvukového záznamu dostupného na webu Poslanecké sněmovny – <https://www.psp.cz/sqw/lp.sqw?k=4527&kk=3&cu=11> od času 2:28:25).
45. Žalobce se na svých facebookových stránkách opakovaně vyjadřoval k soustavnému odmítání svých přihlášek do žalovaného. Kritizoval zejména bezdůvodnost takových rozhodnutí, zneužívání postavení, které žalovaný v České republice má, a dopady jednání žalovaného na rozvoj vodního póla. Vyjadřoval se také k odmítání registrace svých bývalých hráčů do členů žalovaného. Žalobce rovněž informoval o stavu a jednotlivých krocích, které činí v rámci tohoto řízení, o své argumentaci a stěžejních argumentech žalovaného. Maření spolupráce žalobce s některými členy žalovaného bylo žalobcem označeno jako diskriminace. (Zjištěno z příspěvků na Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Hradecká

facebookových stránkách žalobce z dní 10. 11. 2022, 14. 11. 2023, 15. 11. 2023, 16. 11. 2023, 17. 11. 2023, 18. 11. 2023, 19. 12. 2023, 16. 1. 2024, 18. 4. 2024, 19. 4. 2024 a 20. 4. 2024).

46. Pod různými příspěvky na facebookovém profilu žalobce se objevují komentáře z profilů různých fyzických osob, které jsou silně kritické k jednání žalovaného. *(Zjištěno z diskuse k příspěvkům na facebookových stránkách žalobce ze dne 10. 11. 2022, 18. 11. 2023, 19. 12. 2023, 21. 4. 2024, 23. 4. 2023 příspěvku p. Mirgové ze dne 28. 11. 2022).*
47. Pan František Brettl se z pozice rodiče 2 členů žalobce obrátil na předsedkyni revizní komise žalovaného s kritikou, že z veřejně dostupných informací vyplývá, že se v roce 2021 přijal nový člen svazu, kterým je KPS Opava. *(Zjištěno z e-mailu Františka Brettl a ze dne 22. 10. 2021).*
48. Paní Mirgová se z pozice rodiče člena vodního póla obrátila na členy žalovaného s žádostí o podporu přijetí žalobce za člena a případné sdělení důvodů, které tomu brání. *(Zjištěno z e-mailu paní Mirgové ze dne 19. 10. 2022).*

K dalším okolnostem

49. Dne 22. 2. 2019 žádala za žalobce trenérka Barbora Řehořová o umožnění členům žalobce účast na turnaji minipóla pořádaném žalovaným. Pan Martin Bakala za soutěžní komisi žalovaného tuto žádost odmítl a uvedl, že pro účast na soutěžích žalovaného je nutné mít platný registrační průkaz žalovaného. V roce 2021 nebyla žalobci umožněna předjednaná účast na Opava Cup 2021 s odůvodněním, že se na organizátora turnaje, Jiřího Jarolíma, po přizvání žalobce snesla vlna kritiky a ostatní sportovní družstva se z turnaje začala hromadně odhlášovat. Dne 16. 5. 2024 žalobce dopisem požádal žalovaného, aby i přes nepřijetí žalobce za svého člena alespoň umožnil jeho hráčům hrát v národních soutěžích pořádaných žalovaným v roce 2024-2025. Zároveň v tomto dopise deklaroval, že ponese veškeré náklady na účast jeho členů. *(Zjištěno z e-mailu Barbory Řehořové ze dne 22. 2. 2019, z e-mailu Martina Bakaly ze dne 3. 3. 2019, z e-mailové komunikace mezi Ing. Ružičkou a Jiřím Jarolímem z 19. - 20. 10. 2021, z dopisu žalobce adresovaného žalovanému ze dne 16. 5. 2024 včetně doručeky).*
50. V sezónách 2016-2017 a 2018-2019 se 1. ženské ligy pořádané žalovaným účastnil také nečlenský sportovní oddíl, kterým byl SC Chemnitz. Obdobně tomu bylo v soutěži staršího dorostu v sezóně 2011-2012, které se zúčastnil sportovní oddíl WPT Pressburg. *(Zjištěno rozpisu soutěží žalovaného z let 2016-2017, z výsledků soutěží žalovaného v letech 2018-2019, základních zásad pro stanovení systému soutěží ve vodním pólu 2011-2012 a z webových stránek žalovaného).*
51. Dne 29. 10. 2021 evidoval žalovaný prostřednictvím svého členského sportovního klubu KVS Plzeň žádosti o registraci hráček Lady Tollarové a Khrystiny Mysak, které byly v té době členkami žalobce. V rámci toho podepsaly zákonné zástupkyně jmenovaných čestná prohlášení, že nejsou registrovány v jiném klubu ani nežádaly o členství v jiném klubu. Dne 17. 10. 2021 byla žalovaným rovněž evidovaná žádost o registraci hráčky Khrystiny Mysak do klubu Asten Johnson Fezko Strakonice, který je rovněž jeho členem. Dne 19. 11. 2023 žalobce čestně prohlásil, že jmenovaným hráčkám byla ukončena členství v žalobci ke dni 1. 10. 2023. *(Zjištěno z čestného prohlášení žalobce ze dne 19. 11. 2023, z čestného prohlášení Khrystiny Mysak a Lady Tollarové z 6. 12. 2021, výpisy z evidence žádostí o schválení registrace žalovaného).*
52. Dne 22. 11. 2021 odeslala organizační pracovnice KVS Plzeň Martina Jeřábková e-mail s dotazem na předsedu žalovaného, z jakého konkrétního důvodu jsou ze strany žalovaného zamítány její žádosti o registraci 2 hráček žalobce, jejichž účast byla dle jejích slov nezbytná na blížce nespécifikovaném nadcházejícím zápase, a požadovala podklady pro toto rozhodnutí. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o registraci hráček dále podal KVS Plzeň dne 5. 12. 2021 odvolání, které bylo odvolací komisí žalovaného zamítnuto dne 6. 1. 2022. V návaznosti na něj zaslal KVS Plzeň odvolací komisí a předsedovi žalovaného vyjádření, ve kterém doložil čestné prohlášení žalobce, že ke dni registrace v KVS Plzeň přestanou tyto hráčky být členkami žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Hradecká

a zároveň vyjádřil pochybnosti o motivacích daného rozhodnutí. V posledním kvartálu roku 2023 podaly žalovanému žádosti k registraci do KVS Plzeň 4 hráčky, které původně působily v klubu žalobce. Tyto žádosti nebyly žalovaným vůbec vyřízeny. (*Zjištěno z e-mailu KVS Plzeň žalovanému ze dne 22. 11. 2021, závazného rozhodnutí odvolací komise žalovaného ze dne 6. 1. 2022, e-mailu KVS Plzeň ze dne 25. 1. 2022, z příspěvku na facebookové stránce KVS Plzeň ze dne 18. 1. 2023*).

Hodnocení důkazů

53. Provedené důkazy soud zhodnotil z hlediska jejich pravosti a vypovídací hodnoty a posoudil je jednotlivě i ve vzájemné souvislosti dle § 132 o. s. ř. tak, aby mohl zjistit skutečný skutkový stav. Při hodnocení důkazů soud vyšel zejména z toho, že veškeré provedené důkazy vzájemně korespondovaly z hlediska časového i obsahového. Proti samotné pravosti a věrohodnosti důkazů shora uvedených účastníci nic nenamítali a jejich náhled se lišil spíše v tom, zda skutečnosti z nich plynoucí (zejména pokud jde o tvrzenou očerňující kampaň žalobce) jsou natolik významné, aby odůvodňovaly soustavné odmítání žalovaného přijmout žalobce za člena svazu. To je však otázka nikoliv skutková, nýbrž právní. S ohledem na to soud důkazy samotné vyhodnotil jako pravé a věrohodné.
54. Soud v řízení provedl i **další důkazy**, zejména pak listiny týkající se otázky stanoviska jednotlivých členů žalovaného k přijetí či nepřijetí žalobce a s tím související listiny, kterými žalobce naopak dokládá svá tvrzení stran absence zástupčího oprávnění těch osob, které ona vyjádření vyhotovily. Tyto důkazy však soud nehodnotí, neboť nejsou pro rozhodnutí sporu podstatné. Z dalších v řízení provedených důkazů soud (s ohledem na své právní závěry – viz níže) nic podstatného pro věc nezjistil.
55. Pokud jde o důkazní návrhy doplněné na základě poučení podle § 118a odst. 3 o. s. ř. v souladu se závazným právním názorem odvolacího soudu, soud provedl veškeré účastníky doplněné důkazy k tvrzením, jež jsou pro věc právně relevantní. Konkrétně soud provedl zejména všechny důkazy k obrannému tvrzení žalovaného ohledně existence důvodů, pro které žalovaný odmítá žalobce přijmout za člena (viz podání žalovaného ze dne 27. 12. 2024 na č. l. 140 spisu). Po jejich provedení soud v rámci předvídatelnosti soudního rozhodnutí vyjevil svůj předběžný právní názor a své poučení o povinnosti unášet břemeno tvrzení a břemeno důkazní zopakoval (viz č. l. 176 p. v. spisu). Účastníci však již dalších návrhů neměli, soud tedy rozhodl na základě provedených důkazů.

Závěr o skutkovém stavu

56. Na základě zjištěných skutečností dospěl soud k následujícímu **závěru o skutkovém stavu** ve věci samé. Žalobce je spolkem sdružujícím hráče vodního póla. Vznikl v roce 2018 a od té doby se účastnil 45 domácích i mezinárodních turnajů. Sdružuje několik desítek hráčů různých věkových kategorií a ve své činnosti je aktivní i formou propagace, pro niž má vypracovanou klubovou grafiku. Žalovaný je rovněž spolkem a sdružuje jednotlivé oddíly hráčů, jde o tzv. sportovní svaz. Žalovaný je jediným sportovním svazem vodního póla v zemi. Žalovaný pořádá v České republice hlavní turnaje, zajišťuje kvalifikační předpoklady pro reprezentace a je členem mezinárodních organizací zastřešujících tento sport. Žalobce od roku 2018 soustavně žádá žalovaného, aby jej přijal za svého člena. Žalovaný přihlášky žalobce explicitně zamítá, nebo o nich vůbec nerozhoduje. Před založením žalobce byl jeho současný předseda Ing. Růžička činný v rámci spolku a současného člena žalovaného STEPP Praha, přičemž po neshodách s dalšími členy ohledně financování mu spolek uložil, aby se omluvil, jinak bude vyloučen. Následně Ing. Růžička svou činnost v tomto spolku ukončil.
57. Vodní pólo je sport, na který je možno čerpat grantové financování. Pokud jde o podmínky grantových programů NSA „Můj klub“, žalobce může žádat pouze o příspěvky na hráče v nižší výši, neboť podmínkou vyšších dotací je, aby se hráči účastnili oficiálních soutěží. Ty v České republice pořádá žalovaný. Žalobce se opakovaně pokoušel o účast na těchto soutěžích bez ohledu

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Hradecká

na členství v žalovaném, žádostem však nikdy nebylo ze strany žalovaného vyhověno. Soutěží žalovaného se však jiné nečlenské sportovní kluby v minulosti účastnily. Pokud jde o grantové podmínky programů poskytovaných hlavním městem Prahou, žalobce nemůže z tohoto programu čerpat žádné výhody, neboť žadatelem může být jen zastřešující organizace (svaz), kterým je v současné době v ČR jen žalovaný. Ten tuto podporu v letech 2020-2024 také čerpal.

58. Žalobce na svých facebookových stránkách informuje veřejnost o sporu o členství mezi ním a žalovaným, zároveň se obrací s žádostmi o pomoc na řadu třetích stran. Pod jeho příspěvky se v diskusích objevují emočně zabarvené komentáře třetích osob, které mu vyjadřují podporu a kritizují jednání žalovaného.

Právní posouzení věci

59. Soud po důkladném prostudování provedených důkazů posoudil věc **po právní stránce** následovně.
60. Žalobce opírá svůj nárok o právní argumentaci směřující k hodnocení odmítání přijetí žalobce za člena spolku jako jednání nekalosoutěžního. Výslovně při tom odkazuje na ustanovení § 2990 o. z. a požaduje odstranění následků nekalé soutěže tím, že bude žalovanému uložena povinnost přijmout jej za svého člena. Než se však soud zabýval otázkami nekalé soutěže, musel posoudit i ty, které s ohledem na formulaci žalobního nároku takovým úvahám nutně předcházejí. Žalobce totiž svou žalobou požadoval po soudu závazně deklarovat existenci povinnosti žalovaného přijmout žalobce za člena spolku. Soud se tedy primárně zabýval tím, zda vůbec a případně za jakých podmínek je možné, aby takový nárok žalobci vznikl.

Svoboda sdružování a její meze

61. **Úprava sdružování ve spolcích**, podrobně upravená v ustanoveních § 214 a násl. o. z., je projevem svobody sdružovací. Ta je zakotvena v čl. 20 Listiny základních práv a svobod. Podle tohoto ustanovení je právo svobodně se sdružovat zaručeno. Každý má právo spolu s jinými se sdružovat ve spolcích, společnostech a jiných sdruženích (odst. 1). Výkon těchto práv lze omezit jen v případech stanovených zákonem, jestliže to je v demokratické společnosti nezbytné pro bezpečnost státu, ochranu veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku, předcházení trestným činům nebo pro ochranu práv a svobod druhých (odst. 3).
62. Pokud jde o režim vzniku povinností, jejichž prostřednictvím mohou být základní práva (a tedy i právo sdružovací) omezována, ten je upraven v čl. 4 Listiny základních práv a svobod. Podle něj povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod (odst. 1). Meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“) upraveny pouze zákonem (odst. 2). Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena (odst. 4).
63. Prizmatem shora uvedených zásad je třeba právně nahlížet i na posuzovanou věc, jež se právě základního práva svobodně se sdružovat bytostně dotýká. Jde-li o faktický obsah sdružovacího práva, doktrína tradičně rozlišuje jeho individuální a kolektivní povahu. V prvním případě je sdružovací právo chápáno jako právo každého jedince založit s dalšími určité uskupení, případně jako právo podílet se na činnosti již existujícího sdružení. V kolektivním smyslu vyvstává jako zásadní právo uskupení, aby získalo dovolený status, resp. aby následně státní moc neakceptovatelně nezasahovala do jeho činnosti a zajistila nerušený výkon sdružovacího práva. (viz VÝBORNÝ, Štěpán. Čl. 20 [Právo sdružovací]. In: Hussein, Faisal, Bartoň, Michal, Kokeš, Marian, Kopa, Martin a kol. Listina základních práv a svobod. 1. vydání, 1. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2021, marg. č. 5). Existuje tedy tzv. negativní povinnost státu spočívající v povinnosti orgánů veřejné moci zásadně nezasahovat do sdružovacího práva a přistupovat k jeho omezení jen v nezbytných

případech, výlučně na základě zákona a v jeho mezích, a to tak, aby byla zachována podstata a smysl tohoto práva.

64. Pojmovým znakem spolku je jeho dobrovolnost, jak výslovně stanoví i ustanovení § 214 o. z., podle kterého je spolek samosprávným a dobrovolným svazkem členů. Pojem dobrovolnosti je na místě s ohledem na účel a smysl právní úpravy vycházející ze sdružovací svobody vykládat tak, že nutnou podmínkou pro vznik členství ve spolku je projev vůle (budoucího) člena být ve spolku sdružen a zároveň projev vůle ostatních členů spolku, resp. spolku samotného (jakožto samostatně existující právnické osoby), uchazeče o členství přijmout. Tento princip je pro spolkovou úpravu určující, neboť jeho porušení je dokonce jedním z důvodů, pro které může soud spolek i bez návrhu zrušit [§ 268 odst. 1 písm. c) o. z.]. Komentářová literatura se většinou kloní k závěru, že nikdo nemůže nutit uskupení, aby jej přijalo za svého člena či jej jako člena navždy akceptovalo, protože nikdo nemá právo být *a priori* členem určitého sdružení. Zde se totiž střetává individuální právo jedince se sdružovat s kolektivním sdružovacím právem daného uskupení, aby se samo svobodně rozhodlo, kdo budou jeho členové (viz VÝBORNÝ, Štěpán. *op. cit. marg. č. 20*), byť se objevují i názory, jež z tohoto principu připouštějí výjimky (např. HRABÁNEK, Dušan. *Členství ve spolku. Rigorózní práce. Brno: Právnická fakulta Masarykovy univerzity, 2016, s. 57, dostupné online https://is.muni.cz/th/61066/pravf_r/rigorozni_prace_Hrabanek.pdf), a to s odkazem na německou doktrínu a judikaturu (*rozsudek Spolkového soudního dvora ze dne 23. 11. 1998, sp. zn. II ZR 54/98*).*
65. Není pochyb o tom, že fungování vytvořených uskupení (spolků) je založeno na principu členské samosprávy, do níž stát zásadně nesmí nijak zasahovat, neboť mu to zakazuje ústavní princip odluky soukromoprávních korporací spolkového práva od státu (viz k tomu *nález Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 90/06*). Jednou z výjimek z této zásady, která je stanovena zákonem, je právo člena či jiné osoby, již svědčí zájem hodný právní ochrany, na soudní ochranu proti rozhodnutí orgánu spolku, které je v rozporu se zákonem nebo stanovami (§ 258 a násl. o. z.). K tomu Nejvyšší soud ve své judikatuře dovedl, že v situaci, kdy není podána tato žaloba na neplatnost rozhodnutí orgánu spolku, je soudní zásah do vnitřních poměrů spolku značně limitován (viz *usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2005, sp. zn. 28 Cdo 1018/2005*). Na těchto závěrech pak není nepochybně podle zdejšího soudu důvodu cokoliv měnit ani za účinnosti nové právní úpravy, jež je postavena na totožných principech jako zákon č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění účinném do 31. 12. 2013.
66. Výše uvedené závěry jsou projevem principu oddělenosti spolků od státu. Kromě toho, že orgán veřejné moci nepovoluje vznik spolků, nýbrž je jen administrativně registruje, je mu zásadně zapovězeno i zasahovat do vnitřních právních poměrů těchto subjektů. Tento princip tedy zaručuje spolkům plnou autonomii jejich vnitřních záležitostí ve vztahu k zásahům státu, a to včetně soudní moci (viz *usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2007, sp. zn. IV. ÚS 111/07*). Do činnosti spolku stát může zasáhnout pouze v nezbytných případech a vždy musí akceptovat zásadu minimalizace takovýchto zásahů (viz *nález Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 2542/07*).
67. Soud po právní stránce (i s ohledem na závazný právní názor odvolacího soudu v tomto řízení) dále dospěl k závěru, že další z výjimek ze zásady spolkové autonomie může nastat v situaci, kdy jednání spolku spočívající v odmítání přijetí uchazeče za člena, naplní **znaky nekalé soutěže** ve smyslu ustanovení § 2976 a násl. o. z. V poměrech posuzované věci se tedy soud zabýval otázkou, zda žalovaný svým jednáním znaky nekalé soutěže naplnil. Právní praxe je v této souvislosti ustálena v závěru, že aby bylo možno jednání žalovaného posuzovat jako rozporné s pravidly na ochranu proti nekalé soutěži, musí být současně (kumulativně) naplněny všechny tři znaky vyjádřené v prvním odstavci citovaného zákonného ustanovení (generální klauzuli). Vždy tedy musí jít o takové jednání, které je uskutečňováno v hospodářském styku, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a které je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům.

Jednání v hospodářském styku

68. Obecně platí, že **jednání v hospodářském styku** není omezeno pouze na oblast hospodářské soutěže (např. *usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2011, sp. zn. 23 Cdo 2324/2009*). V hospodářském styku mohou být uskutečňovány všechny činnosti, které směřují k uspokojování potřeb a jejichž motivem je docílení hospodářského prospěchu, který ale není omezen na dosažení zisku. Jednáním v hospodářském styku tedy může být i činnost, která primárně nesleduje hospodářské zájmy (v tomto případě tedy např. i v oblasti sportovní), pokud v konkrétním případě způsobuje vyvolání hospodářského následku u jednatelů nebo třetí osoby (srov. *VÝTISK M. § 2976 In: PETROV J., VÝTISK M., BERAN V. a kol. Občanský zákoník. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, marg. č. 7*). K naplnění této podmínky je nezbytné, aby bylo posuzované jednání soutěžně orientováno, tedy musí jím objektivně vzato být sledovány soutěžní (konkurenční) cíle. Tím je myšleno i takové jednání, které je motivováno snahou získat pro sebe hospodářsky významnou výhodu (viz také např. *rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. 23 Cdo 4941/2008*). Soutěžiteli tedy mohou být všichni, mezi nimiž na základě vlastní aktivity dojde na trhu k hospodářskému zájmovému střetu (srov. *BEJČEK J., KOTÁSEK J., ONDŘEJOVÁ D. a kol. Obchodní právo. Obecná část. Soutěžní právo. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, marg. č. 1217*). Zmiňovaná soutěžní výhoda nicméně nemusí spočívat v dosažení zisku. Jak vidno, nelze tedy přisvědčit argumentaci žalovaného, že v případě absence jeho motivace spočívající v generování zisku, nelze hovořit o hospodářském styku. Jednání v hospodářském styku je totiž na místě vykládat značně širěji.
69. Z hlediska splnění podmínky jednání v hospodářském styku je podstatné, že sportovní kluby přirozeně usilují o registraci hráčů, tedy členů, z jejichž řad bude možné sestavovat kvalitní týmy pro účast na soutěžích a dosahovat úspěchů. Potenciální členové při volbě mezi jednotlivými kluby obvykle zvažují faktory jako je vybavenost klubů, kvalifikaci trenérů, stávající hráčskou základnu, značku, výsledky v soutěžích a logicky i to, zda je konkrétní klub členem zastřešující organizace (svazu). To vše totiž může ovlivňovat potenciál pro růst konkrétního hráče. Sportovní kluby mají tedy logicky motivaci nabídnout v těchto ohledech co nejlepší podmínky, aby přilákaly co nejvíce dobrých sportovců. Jsou v tomto ohledu v postavení soutěžitelů. Není při tom podstatné, že samotným účelem existence klubů není generovat zisk, nýbrž dosahovat co nejlepších sportovních výsledků. Jejich jednání se totiž i přesto řídí tržními soutěžními principy. V tomto směru navíc ani otázka financování není zcela upozaděna. I z provedeného dokazování vyplynulo (a nebylo ani mezi účastníky sporné), že provoz klubů je hrazen z členských příspěvků a finanční podpory třetích stran, a to např. ve formě veřejných dotací. Další (byť marginální) roli může hrát i případný sponzoring. Jednání, které ve svém důsledku vede k ovlivnění těchto příjmů a hospodaření jednotlivých klubů, je tedy nepochybně jednáním v hospodářském styku.
70. Ve světle výše uvedeného tedy soud uzavřel, že mezi účastníky je dán soutěžní vztah, tedy že v jednání žalovaného spočívajícím v odmítnutí přijmout žalobce za svého člena je přítomen tzv. soutěžní záměr (viz *rozsudek ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. 23 Cdo 4941/2008*), protože je na místě takové počínání kvalifikovat jako jednání v hospodářském styku. První kumulativní podmínka generální klauzule nekalé soutěže ve smyslu § 2976 o. z. je tedy splněna.

Dobré mravy soutěže

71. Dále se při posouzení nekalosoutěžního aspektu jednání žalovaného soud zabýval tím, zda je lze považovat za rozporné s **dobrymi mravy soutěže**.
72. Dobré mravy obecně judikatura charakterizuje jako souhrn společenských, kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují jistou neměnnost, vystihují podstatné historické tendence, jsou sdíleny rozhodující částí společnosti a mají povahu norem základních (k tomu viz například *rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. 3 Cdo 69/96*). V případě dobrých mravů soutěže jde pak o zvláštní kategorii odlišnou od dobrých mravů jako takových. Je spjata s principy poctivého hospodářského a obchodního styku. Soutěžení na trhu připouští určitou Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Hradecká

míru agresivity, avšak ani zde se nelze dopouštět jednání, které je ve vztahu k ostatním soutěžitelům zákeřné, podvodné či parazitující nebo je ve vztahu k zákazníkům klamavé. Při posouzení jednání měřítkem dobrých mravů soutěže je třeba mít na paměti, že se tyto dobré mravy uplatňují v hospodářské soutěži, tj. v prostředí, kde cílem je se na trhu prosadit, získat zde oproti jiným soutěžitelům výhodu, což předpokládá jistou míru razantnosti a „podnikatelské vychytralosti“. Je však třeba vždy dodržet korektní a soutěžně přijatelné metody. Samozřejmým předpokladem jednání v souladu s dobrými mravy soutěže je zachovat poctivost a slušnost (k tomu viz například *rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 23 Cdo 4554/2017*). O rozpor s dobrými mravy soutěže se jedná tehdy, pokud jsou daným jednáním narušeny principy výkonové soutěže, jinými slovy, pokud je výhoda oproti konkurentům získána jiným než férovým způsobem (např. kvalitnějším či levnějším zbožím nebo službami). Otázku naplnění této podmínky soud vždy posuzuje ad hoc jako otázku právní s ohledem na specifika oblasti, ve které k soutěži dochází.

73. Oblast, ve které soud otázku případného porušení dobrých mravů soutěže v tomto případě posuzoval, je velice specifická. Jedná se o prostředí sportovní, v němž je zcela na místě více než kde jinde klást důraz na principy férovosti, rovného přístupu k příležitostem a čestnosti. V intencích těchto kautel a máje na paměti závěry odvolacího soudu (viz odst. 25 shora citovaného zrušovacího usnesení) soud uzavřel, že jako rozporné s dobrými mravy soutěže by bylo na místě hodnotit jednání žalovaného v situaci, kdyby důvody (oprávněné zájmy), které jej vedou k odmítnutí přijmout žalobce za člena svazu, byly zjevně nepřiměřené v poměru k významu výhod, s nimiž je členství v žalovaném pro žalobce spojeno.
74. Nejprve soud tedy zkoumal **výhody**, které jsou **s členstvím** v žalovaném spojeny. V tomto ohledu žalobce v první řadě argumentoval možností nabídnout potenciálním zájemcům o členství účast na **oficiálních soutěžích** a dosáhnout tak formálních úspěchů v této oblasti. Žalovaný proti tomu namítal, že podmínkou pro připuštění do oficiálních soutěží není členství v žalovaném. O tom, kdo se bude a nebude v moci oficiálních soutěží zúčastnit, rozhoduje žalovaný na základě jiných kritérií a jedná se o jeho výsostnou diskreci.
75. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce se v minulosti opakovaně a různými způsoby snažil o účast svých hráčů v soutěžích pořádaných žalovaným. Jeho žádosti však zůstávají oslyšeny. Kromě toho z provedeného dokazování vyplynulo i to, že i jiní organizátoři (neoficiálních) turnajů čelí kritice v případě, že žalobci umožní soutěžit. Konkrétně ostatní kluby (členové žalovaného) se z takových turnajů odhlašují (viz skutková zjištění v odst. 49 tohoto odůvodnění). Zároveň však z provedeného dokazování vyplynulo (viz odst. 50 tohoto odůvodnění), že žalovaný účast v soutěžích jiným sportovním klubům umožňuje. Vysvětlení žalovaného, který v průběhu celého řízení soustavně poukazoval na nedostatečnou sportovní připravenost žalobce, soud nepovažuje za přiléhavé, neboť se jedná ve výsledku o argument tautologický. Sportovní klub, kterému svaz zatvrzele brání v tom, aby se účastnil utkání s ostatními, logicky nemůže nabýt dostatečné sportovní zkušenosti, které by mu umožnily v soutěži uspět. Má-li být tedy kritériem přijetí do soutěže to, že klub dosahuje určitých sportovních výsledků, pak by s pravděpodobností hraničící s jistotou z logiky věci nikdy žádný začínající sportovní klub bez dostatečných hráčských zkušeností do soutěže vstoupit nemohl. Navíc si lze jen stěží představit jiný způsob, jak poměřit sportovní výsledky, než právě soutěží samotnou. Argumentace žalovaného, jež by se dala lakonicky shrnout tak, že neumožní žalobci poměřit své sportovní síly se svými členy, neboť je dopředu jasné, že žalobce zdaleka nedosahuje takové úrovně jako oni, je navíc podle soudu v přímém rozporu s chápáním základních sportovních principů rovného přístupu a férovosti. Stejně tak nepřijatelná je i argumentace žalovaného, který poukazoval na to, že na zahraničním turnaji došlo ke zranění hráče žalobce. Skutečnost, že při sportu může dojít k úrazu, je (bohužel) jeho imanentním atributem, neboť jde o činnost fyzickou, náročnou a do jisté míry nebezpečnou. Jistě však existují proporcionálnější prostředky ochrany před zraněním méně zkušených hráčů než je definitivní zákaz účastnit se turnajů.

76. Přisvědčit konečně nelze ani tomu argumentu žalovaného, který byl v rámci řízení rovněž užit, že ani v případě, že bude nucen přijmout žalobce za svého člena, mu účast v soutěžích neumožní. V první řadě jde o argument čistě hypotetický, neboť na rozhodování žalovaného mají prostřednictvím jeho orgánů vliv právě jeho členové. Lze tedy předpokládat, že i žalobce může coby člen žalovaného jeho dosavadní apriori odmítavé nastavení zvrátit. Kromě toho bude mít pak jako člen žalovaného nepochybně i lepší právní postavení ke své obraně proti případným protiprávním rozhodnutím orgánu žalovaného ve smyslu § 258 a násl. o. z.
77. Konečně je třeba odmítnout i argumentaci žalovaného, jenž uváděl, že nepřijetí žalobce za svého člena není nijak namířeno proti individuálním sportovcům v žalobci sdruženým. Ti totiž podle žalovaného, chtějí-li hrát vodní pólo, mohou vstoupit do jiného klubu, který již ve svazu je. Tato formalistická argumentační linie podle soudu opomíjí podstatnou složku kolektivních sportů. Tou je citová přichylnost ke značce, pocit sounáležitosti s ostatními spoluhráči a s klubem jako takovým. Není třeba dále rozvádět, že pravověrného hráče vodního póla za klub nesoucí označení jednoho z dvou pražských „S“ jistě neuspokojí možnost obléknout dres odvěkého rivala.
78. Další výhodou členství v žalovaném je vyšší **materiální podpora** ze strany veřejných poskytovatelů, konkrétně vyšší dotace na hráče ze strany NSA a možnost participovat na dotacích magistrátu hlavního města Prahy. Z provedeného dokazování vyplynulo, že vyšší dotační titul NSA je podmíněn účastí žadatele na oficiálních soutěžích a magistrátní dotaci může vždy čerpat jen zastřešující organizace (svaz), jíž je v současné době výlučně žalovaný (viz skutková zjištění v odst. 30 a násl.). V tomto ohledu je tedy nepochybné, že odmítání přijetí žalobce za člena mu odnímá užitek spojený s čerpáním této veřejné podpory. V žádném případě pak nemůže obstát argumentace žalovaného, který poukazyval na nárůst výdajů jeho samotného i dalších členů v případě rozšíření členské základny a upozorňoval i na celkovou negativní bilanci hospodaření, jež *de facto* znamená, že financování i přes grantové financování leží na bedrech samotných klubů a hráčů. Podle soudu platí, že jakákoli veřejná podpora, byť svou výší nepokryje veškeré náklady sportovní činnosti, je nepochybně benefitem. V případě, že tento benefit mohou fakticky v současné době čerpat jen členové žalovaného, může odmítání přijmout žalobce „mezi sebe“ bez dostatečných důvodů nepochybně nést znaky jednání rozporného s dobrými mravy soutěže.
79. Pokud jde o dotační program magistrátu, bránil se žalovaný tím, že žalobce může s jinými kluby založit konkurenční svaz a s jeho pomocí dotaci (na úkor samotného žalovaného) získat. Tento argument se nicméně v reálných konturách posuzované věci jeví být spíše iluzorním. Sám žalovaný totiž přitakal závěrům ohledně velikosti vodního póla jako sportu v České republice (eviduje v současné pouze 11 klubů). Zakládání konkurenčního svazu jen proto, že žalovaný odmítá jeden sportovní klub (bez jasného důvodu – viz níže) přijmout za svého člena, se jeví jako řešení přinejmenším nekoncepční, a to i s přihlédnutím k ekonomické stránce věci, na niž sám žalovaný opakovaně odkazoval. Pro úplnost soud poznamenává, že od roku 2023 je podmínkou čerpání magistrátní dotace i to, že za každé sportovní odvětví může žádat pouze jeden žadatel (svaz). Mnohost zastřešujících organizací tedy zcela zjevně není výsledkem žádoucím, a to nejen z tohoto důvodu, ale i s ohledem na smysl a účel zastřešujících organizací sdružující sportovní kluby daného sportu. Tím je vytvoření jednotné organizační struktury.
80. Za zcela mimoběžnou je dále třeba označit i obranu žalovaného, který dále namítal, že sám žalobce vybírá již tak vysoké členské příspěvky nebo že nepřijetím za člena dochází na jeho straně naopak k úspoře peněz, které by jinak musel vynaložit na aktivity s členstvím spojené. Stejně tak nepřiléhavý je i argument žalovaného postavený na tvrzení, že žalobce by musel vynakládat vyšší prostředky na účast svého vlastního rozhodčího (akreditovaného žalovaným) na mezinárodních soutěžích než nyní, kdy kvůli tomu, že členem není, musí v zahraničí platit poplatek za rozhodčího zajištěného organizátorem turnaje. Jinými slovy řečeno, nemůže obstát argumentace žalovaného, že odmítání přijmout žalobce za člena, je ve výsledku v nejlepším ekonomickém Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Hradecká

zájmu samotného uchazeče, neboť mu nevznikají povinnosti a není zatížen náklady, které by jinak musel nést.

81. Další výhodou, kterou členství v žalovaném přináší je dále i **prestíž samotného členství** v jediné zastřešující organizaci v zemi. S ní je nepochybně spojena výhoda při hledání nových zájemců o členství v klubu žalobce či hledání sponzorů. V tomto ohledu nehraje roli, že případné sponzorství vodního póla není z hlediska celkových nákladů významné, ani to že se žalobci i přes nepřízeň žalovaného daří určitou členskou základnu udržet.
82. V neposlední řadě lze pak za výhodu považovat i **možnost účastnit se školení rozhodčích a trenérů**, která dle shodných tvrzení obou účastníků žalovaný pořádá. V tomto ohledu soud nepřisvědčil argumentům žalovaného, že účast na nich opět není podmíněna samotným členstvím nebo že žalobce sám má přímo ve svém vedení dostatečného odborníka v osobě Ing. Růžičky, který je schopen tato školení zajišťovat. Pokud jde o možnost účastnit se školení, pak při jednání dne 19. 12. 2024 sám právní zástupce žalobce, který je hráčem za žalobce, o možnost účastnit se školení požádal (viz č. l. 130 spisu), žalovaný nicméně poukázal na svou výsostnou diskreci s tím, že zváží, zda by mu to umožnil. S přihlédnutím ke všem těmto okolnostem se tak jeví veškerá obranná tvrzení žalovaného jako spíše zástupná, až alibistická.

Důvody nepřijetí

83. Soud se dále zabýval otázkou po oprávněných zájmech žalovaného na tom, aby žalobce nebyl jeho členem.
84. Žalovaný zaprvé uvedl jako jeden z důvodů svého jednání osobní neshody jednotlivých členů žalovaného se současným předsedou žalobce, Ing. Růžičkou. Z provedeného dokazování vyplynulo, že před založením samotného žalobce (sic!) probíhaly v rámci činnosti STEPP Praha vyostřené výměny e-mailů mezi Ing. Růžičkou a dalšími zde činnými osobami, které nakonec vyústily v ukončení aktivit pana Růžičky. Z toho pak žalovaný dovodil, že na žalobce je na místě pohlížet jako na vyloučeného člena, pročež po žalovaném nelze spravedlivě požadovat, aby jej za člena přijal. Tuto argumentaci soud nesdílí. Žalovaný totiž nesprávně směšuje jednání fyzických osob od jednání přičitatelného osobě právnické (spolku), jež tyto osoby sdružuje. Žalobce samotného za vyloučeného člena spolku považovat nelze, neboť nikdy členem nebyl. Jednání, na které žalovaný poukazoval ve snaze v tomto směru svá tvrzení doplnit, se navíc odehrálo ještě před tím, než žalobce vůbec vznikl. Předchozí spory mezi osobou, jež nyní vykonává funkci statutárního zástupce žalobce, a jedním z členů žalovaného (STEPP Praha) pak nelze bez dalšího považovat za jednání přičitatelné žalobci. Nehledě na to pak ani tvrzení a prokázané jednání samotného Ing. Růžičky dozajista nepřekročilo takovou míru intenzity k tomu, aby mohlo představovat dostatečný důvod k odeprání členství žalobci jako spolku.
85. Žalovaný dále namítal existenci negativní očerňující kampaně ze strany žalobce. Z provedeného dokazování však nic, co by bylo možno být jen přirovnat k zásahům do pověsti a dobrého jména žalovaného. Z provedeného dokazování vyplynulo toliko to, že žalobce informuje veřejnost o vývoji tohoto sporu a o problémech, které mu na základě jednání žalovaného vznikají. V kontextu celé věci nelze než na takováto vyjádření nahlížet jinak než jako na zcela oprávněnou kritiku žalovaného ze strany žalobce. Z jednotlivých vyjádření je navíc patrné, že se jedná o osobní názor Ing. Růžičky a o jeho vnímání celkové situace. K tomu je třeba poznamenat, že pokud se pod jeho příspěvky objevovaly negativní a někdy i vulgární komentáře, vždy se jednalo o vyjádření třetích osob, která nejsou žalobci přičitatelná. Ani v jednom případě žalovaný neuvedl konkrétní difamující tvrzení, které by bylo možno připsat přímo žalobci, a to i přes výslovné poučení ze strany soudu ve smyslu § 118a odst. 1 o. s. ř.
86. Stejně tak nelze nic škodlivého spatřovat v tom, že se žalobce obracel na řadu autorit z řad politiků či veřejných orgánů s žádostí o pomoc s vyřešením nastalé situace. Ze strany žalobce v tomto směru jde o zjevnou snahu domoci se svého tvrzeného práva, které mu nakonec soud

Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Hradecká

tímto rozsudkem přiznal, nikoliv o „očerňující kampaň“, jak se snažil žalovaný tvrdit. Difamační charakter pak nepochybně nelze spatřovat ani v debatě ohledně právních aspektů existence povinnosti spolku přijmout za určitých podmínek uchazeče za svého člena. Žádné vedení negativní kampaně vůči žalovanému tedy v řízení žalobce dostatečně nedotvrdil, tím méně pak prokázal.

87. Žalovaný dále jako důvod nepřijetí poukázal na údajné podvodné jednání ze strany žalobce při registraci hráčů a na padělání registračních průkazů jednotlivých hráčů. Ani v tom mu však nelze dát za pravdu. Pokud jde o výklad podmínky členství jednoho hráče v jednom sportovním klubu pouze v rámci členů žalovaného či v jakémkoliv sportovním klubu, ten je přinejmenším sporný. Kromě toho lze také poukázat na časový odstup od předmětné události a skutečnost, že šlo o událost ojedinělou. K tomu lze odkázat na skutková zjištění v odst. 51 a násl. tohoto odůvodnění. Kromě toho nelze odhlédnout od obsahu čestného prohlášení žalobce, z něhož se podává, že „ke dni přijetí do KVS Plzeň“ předmětné hráčky přestanou být jeho členkami, tj. žalobce netvrdil, že jimi již nejsou. Co je ale nejpodstatnější, čestná prohlášení samotných hráček nejsou přičitatelná žalobci, nýbrž jejich zákonným zástupkyním, které je vyplnily a podepsaly. Stejně tak není žalobci přičitatelná ani skutečnost, že za jednu z jeho bývalých (sic!) hráček byly žalovaným evidovány žádosti o vstup do dvou členů žalovaného. Žadatelem byly právě tyto dva členové žalovaného (sportovní kluby), nikoliv žalobce. Stejný závěr se týká údajně padělaných registračních průkazů, u kterých však žalovaný nijak nedotvrdil, že byly vyhotoveny právě žalobcem či jím pověřenou osobou. Z tohoto důvodu ani nebylo třeba se zabývat tím, zda byly předložené průkazy skutečně padělané či jaká jsou skutečná oficiální razítka používaná žalovaným. Pokud jde o registraci hráče M. Lachmara do SK Děčín (viz skutkové zjištění v odst. 40 tohoto odůvodnění), má soud za to, že žalobce byl oprávněně přesvědčen, že již není evidován jako člen STEPP Praha, neboť tato skutečnost byla jednak potvrzena matkou hráče a jednak ověřena v databázi České unie sportu. Ani tato skutečnost tedy nemůže být důvodem, který by ospravedlňoval odmítání přijmout žalobce za člena svazu. O údajně podvodných jednáních ze strany žalobce tedy žalobce dozajista neunesl břemeno důkazní, resp. ani břemeno tvrzení, přestože byl soudem výslovně poučen.
88. Žalovaný dále namítal jako důvod odmítání přijetí žalobce za svého člena jeho nedostatečnou členskou základnu, nízkou sportovní úroveň jeho hráčů a nedostatečnou kvalifikaci trenérů či nedostatečné sportovní vybavení žalobce, jeho prostor a tréninkové infrastruktury. Tyto důvody však již ze své podstaty nemohou obstát, a to nejen z důvodů absence objektivních kritérií pro takové závěry. K tomu lze jen zopakovat argumentaci rozvedenou v odst. 75 tohoto odůvodnění. Nad rámec toho je navíc možno poukázat na řadu rozporů, které se v argumentaci žalovaného objevují. Podle žalovaného je totiž žalobcova hráčská základna dostatečná, ba dokonce větší než základna některých jiných členů žalovaného, zároveň však nedostatečná pro jeho přijetí za člena či účast v soutěžích. Žalovaný poukazuje na nedostatečnou kvalifikaci trenérů žalobce a zároveň odmítáním přijmout žalobce těmito lidem brání v získání lepších trenérských dovedností. Konečně pak žalovanému nečiní problém činit závěry o sportovních kvalitách hráčů žalobce, ačkoliv jim nikdy neumožnil se účastnit jím pořádaných soutěží. Ve svém celku se tedy jeví žalovaným deklarované důvody nepřijetí žalobce za člena jako nevěrohodné.
89. Posledním tvrzeným důvodem pro jednání žalovaného je pak jeho zájem na tom, aby byla zachována jeho autonomie v rozhodování, kdo bude či nebude dalším jeho členem, a na zachování stability jeho vnitřních poměrů. Tento zájem lze podle soudu nepochybně považovat za legitimní a jeho proporcionalitě se věnuje podrobně níže.

Potenciální újma

90. V návaznosti na výše uvedené se soud zabýval tím, zda byla splněna i poslední podmínka nekalosoutěžního jednání, a sice, jestli je toto **jednání způsobilé přivodit újmu** samotnému žalobci či jinému soutěžiteli. Se zřetelem k závěrům, které soud učinil v rámci hodnocení jednání

žalovaného jako rozporného s dobrými mravy soutěže pak soud dospěl ke kladnému závěru i ohledně tohoto aspektu. Za současného faktického stavu, kdy je žalovaný jediným sportovním svazem vodního póla v zemi, zaujímá do jisté míry monopolní postavení, které mu dává možnost s odkazem na svou (ničím neomezenou) diskreci ovlivňovat postavení sportovních klubů vodního póla na území České republiky. V tomto ohledu lze dát zapravdu žalobci, že jednání žalovaného spočívající ve vytrvalém odmítání přijmout jej za člena, aniž by k tomu byly dány smysluplné důvody, je příčinou vzniku potenciální újmy na straně žalobce. V jeho důsledku totiž může být snížen zájem ze strany potenciálních hráčů o členství v žalobci, a to nejen v důsledku omezení možnosti účastnit se oficiálních soutěží. Dále může docházet k ovlivnění struktury financování žalobce s ohledem na překážky čerpání dotací z veřejných zdrojů a negativně zasažena jeho prestiž a pověst. S tím vším pak souvisí nižší potenciál růstu samotného žalobce po stránce sportovní i ekonomické.

Nároky z nekalé soutěže – povinnost přijetí za člena

91. Na základě shora uvedeného tedy soud učinil dílčí závěr, a sice, že jednáním žalovaného došlo k naplnění všech zákonných podmínek stanovených tzv. generální klauzulí nekalé soutěže (§ 2976 o. z.). S ohledem na to na straně žalobce vznikl podle § 2988 o. z. nárok na to, aby se žalovaný tohoto jednání zdržel a odstranil závadný stav. S ohledem na skutečnost, že se žalobce domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost přijmout jej za člena, zabýval se soud tím, zda jde takový o prostředek nápravy závadného stavu, který je proporcionální ve světle shora nastíněných zásad svobody sdružovací zakotvené v čl. 20 Listiny.
92. Žalobcem navržený žalobní petit (způsob odstranění následků) je nepochybně **vhodným prostředkem** k dosažení jím sledovaných cílů. Shledal-li soud nekalosoutěžním jednáním spočívajícím v odmítání přijmout žalobce za člena, pak nepochybně uložení povinnosti tak učinit nastalý protiprávní stav odstraní. V tomto kontextu je na místě zopakovat, že není možné přijmout argumentaci žalovaného, že ani přijetí za člena žalobci nezajistí některé z jím namítaných výhod, neboť například účast na oficiálních soutěžích nadále zůstane výlučně v diskreci příslušného orgánu žalobce (k tomu viz odst. 76 tohoto odůvodnění). Členství v žalovaném totiž žalobci zajistí jednak participační práva na rozhodování orgánů spolku a jednak širší možnost užití prostředků právní ochrany proti případně neplatným rozhodnutím podle § 258 o. z.
93. V dalším kroku se soud zabýval tím, jestli žalobcem navržené řešení je potřebné, tj. jestli neexistují **mírnější prostředky**, které by byly způsobivé s obdobnou efektivitou dosáhnout požadovaného výsledku. Žalovaný v tomto ohledu argumentoval tím, že šetrnějším způsobem pro odstranění případných škodlivých následků by mohlo být uložení povinnosti organizovat soutěže pro všechny zájemce, případně uložení povinnosti zdržet se čerpání dotací magistrátu hlavního města Prahy. Tato argumentace však není přesvědčivá. Žalovaný je v současné době jedinou osobou, která splňuje podmínky magistrátních dotací. Pokud by tedy této možnosti nadále nevyužíval v zájmu nejednat nekalosoutěžně, předmětné dotace by zůstaly nevyčerpány. To zjevně není kýžený cíl s ohledem na zájem rozvoje vodního póla, který je všem soutěžitelům společný. Jak je vysvětleno výše, nemůže obstát ani argument žalovaného, že by žalobce mohl založit vlastní konkurenční svaz (viz odst. 79). Kromě toho, jak plyne z výše uvedeného, čerpání dotací a účast na oficiálních soutěžích není jedinou výhodou, ze které členové žalovaného mohou těžit.
94. Posledním krokem pak bylo posouzení **proporcionality v užším smyslu**, tedy poměření zájmů žalobce na ochraně před nekalou soutěží, resp. na odstranění jejich jednotlivých následků na straně jedné a legitimních zájmů žalobce na zachování jeho autonomie jakožto spolku na straně druhé, a to i ve světle zásady minimalizace zásahu státu do vnitřních záležitostí spolku. Žalobce v řízení tvrdil a prokázal řadu zcela konkrétních dopadů, které nekalosoutěžní jednání žalovaného má. Naproti tomu důvody, které žalovaný uvedl ke svému postoji ohledně nepřijetí žalobce, za opodstatněné označit nelze (viz k tomu podrobně odst. 83 a násl. tohoto odůvodnění). Z podání

samotného žalovaného i jeho vystupování při jednání nevykrytalizoval žádný důvod, kterým by se dal racionálně vysvětlit tvrdošíjný postoj žalovaného ve vztahu k žalobce. Je zjevné, že mezi členy a funkcionáři žalovaného a statutárním zástupcem žalobce, panují více než chladné vztahy. Jejich pravá příčina však zůstala v průběhu řízení skryta. Důvody nepřijetí za člena, pokud jde o tvrzené nemravné jednání, pomlouvačnou kampaň a podobně, které žalovaný na základě výzvy soudu doplnil, nesměřovaly k žalobci jako právnické osobě, nýbrž spíše k jeho sympatizantům či osobám v něm činným. V tomto ohledu tedy jako jediný legitimní zájem na straně žalovaného soudu k posouzení zůstalo jeho právo na autonomní spravování vlastních záležitostí. To však v nyní posuzovaném případě převážit nemůže.

95. Soud přihlédl k tomu, že žalovaný je v současnosti jediným sportovním svazem a tedy i jedinou sportovní autoritou v oblasti vodního póla v České republice. V tomto ohledu se tak dostává do quasi-mocenského postavení ve vztahu k jednotlivým sportovním klubům. Z tohoto důvodu je na něj možno klást vyšší nároky a samotné dovolávání se principů spolkové autonomie nemůže být důvodem pro odepření ochrany před jeho nekalosoutěžním jednáním. Svým působením totiž žalovaný může nepřímo ovlivňovat či omezovat činnost jiných sportovních klubů, které mají zájem v této oblasti působit. Svou roli hraje i to, že přes žalovaného jsou čerpány veřejné prostředky na podporu předmětného sportu, což do značné míry oslabuje jeho argumentaci postavenou na nezávislosti od státu či jiných veřejnoprávních korporací (obcí).
96. Lze tedy uzavřít, že aktuální a do jisté míry svébytné postavení žalovaného jako jediného sportovního svazu vodního póla otvírá větší možnosti pro autoritativní zásah do jeho spolkové autonomie v situaci, kdy jeho jednání naplňuje všechny znaky nekalé soutěže ve smyslu § 2976 o. z.

Stanovy žalovaného

97. Závěrem se soud v intencích právního názoru odvolacího soudu zabýval i tím, zda žalobce splňuje další **podmínky** členství v žalovaném, jež by vyplývaly **ze stanov** či ze zákona. Pokud jde o podmínky stanov, mezi účastníky nebylo sporu o tom, že konkrétní podmínky členství vyjma akceptace stanov samotných a posláním žalovaného zde specifikovány nejsou. Ve svých přihláškách se žalobce opakovaně ke stanovám žalovaného přihlásil, tato podmínka tedy splněna byla. Podle soudu pak stanovení povinnosti přijmout žalobce na člena nebrání ani změna stanov žalovaného, která stanovuje formální lhůtu pro možnost posoudit opakovanou žádost o členství (viz odst. 28 tohoto odůvodnění). Toto pravidlo se totiž netýká podmínek členství jako takového, nýbrž toliko procesu přijímání, pročež nemůže mít v dané věci význam. Pokud jde o další podmínky zákonné, žádné překážky členství dány nejsou.

Závěr

98. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že v posuzované věci byly splněny podmínky pro zásah do jinak chráněné spolkové autonomie. Jednání žalovaného spočívající v odmítání přijmout žalobce za člena totiž splňuje znaky nekalé soutěže a navrhovaný prostředek spočívající v uložení povinnosti jej za člena přijmout je ve vztahu k legitimním zájmům žalovaného zcela proporcionální. Důvody takového počínání, které žalovaný v řízení tvrdil, totiž toto jeho jednání ospravedlnit nemohou. Jinými slovy řečeno, svým jednáním žalovaný porušil pravidla na ochranu nekalé soutěže a důvody, které jej vedly k rozhodnutí o tom, že žalobce za člena nepřijme, jsou ve zjevném nepoměru k výhodám, které žalobce jako nečlen ztrácí. Proto soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku, a žalobě vyhověl.

Náhrada nákladů řízení

99. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalobci, jenž byl v řízení úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 78 972 Kč. Náklady představují náhradu za 2x soudního poplatku po 2 000 Kč (žaloba a odvolání) a za zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 9 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., Shodu s prvopisem potvrzuje Adéla Hradecká

advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) ve znění do 31. 12. 2024 z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč sestávající z částky 3 100 Kč za každý z 13 úkonů učiněných do 31. 12. 2024, uvedených v § 11 odst. 1 a. t. (1x převzetí a příprava zastoupení, 1x kvalifikovaná výzva k plnění předcházející návrhu ve věci samé, 7x žaloba či písemné podání ve věci samé a 4x účast na jednání za každé započaté dvě hodiny) a dále podle § 9 odst. 4 písm. b) a. t. ve znění účinném od 1. 1. 2025 za 3 úkony učiněné po 1. 1. 2025 z tarifní hodnoty 113 000 Kč sestávající z částky 5 620 Kč (1x písemné podání ve věci a 2x účast na jednání za každé započaté dvě hodiny) včetně 12 paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 3 a. t. ve znění do 31. 12. 2024 a dvou paušálních náhrad po 450 Kč ve znění od 1. 1. 2025 a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 61 960 Kč ve výši 1 312 Kč. K tomu soud podotýká, že pokud jednání přesáhne dvě hodiny, náleží účastníkovi náhrada odměny advokáta, paušální náhrada nákladů se však nenásobí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Vrchnímu soudu v Praze, prostřednictvím Městského soudu v Praze. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaný povinnost uloženou mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu nebo exekuce.

V Praze dne 17. 1. 2025

Mgr. Pavel Pražák, v.r.
soudce